

Cecilia Croonen (geboren 17 januari 1959) - " Ik ontmoet mezelf en de wereld in mijn beelden."

Creëren heeft mij altijd bezig gehouden'. Aanvankelijk had het meer de inhoud van 'creatief werk,' in het vormgeven. Ik wou vorm 'geven' aan dat wat mij bezighoudt, wat mij bezielt.

10 jaar terug in de tijd...

Ik koos voor de discipline 'beeldhouwen' in de ABK te Mechelen en het enige wat ik wist, was 'wat ik niét wilde.'

Het werd dus 'uitkijken naar wat er zou komen, geboeid door de vorm van de dingen, het tastbare met de zintuigen aanraken en teruggeven.'

Het vrouwelijk naakt bracht me bij deze essentie, de vormentaal van het menselijk lichaam in haar beweging,

ronde vormen in hun oneindigheid teruggebracht in een grasspriet, een wolk... een lijnenspel van geometrische vormen.

En langs deze weg leer ik langzaam ook de taal van verschillende materialen kennen: klei, gips, hout, metaal, was,...

Bart Decq heeft mij hierin op weg geholpen, mijn groeiproces nauw gevolgd en ondersteund.

Het water van de rivier

draagt

als schatten

schitterende

gedachten gelukzaligheid

diamanten

in de zomerzon.

De nacht veegt ze even weg

voorbij

bestaan ze weer

morgen

in de ochtendzon

zilveren fonkelingen.

Het opbouwen van de vorm door kleine deeltjes in elkaar te zetten met gips of door te lassen, krijgt meer aandacht.

Van het niets, van wat nog onbruikbaar leek, groeide de figuratie van het beeld. Armen en hoofd verdwijnen of zijn nog voorzichtig aanwezig.

De rubberen beelden zijn creaties van 'spel' en 'onderzoek.'

Het vrouwenlichaam blijft vanuit de holle en bolle lijnen en het andere is een spel van beweging, essentie laten bestaan.

De fantasie en gedachten van de waarnemer kunnen hier hun gang gaan.

NUE

Kwetsbaar en krachtig.

Voelbaar.

Vormen.

De taal van een lijnenspel.

Het vrouwenlichaam

als een land

dat hart en ziel in zich draagt.

Reliëf van leven.

Aanwezig.

Ik vlieg

en

kan mijn vleugels niet stoppen

intens op en neer te slaan

door een wind van verlangen

naar het neerzetten van vormen

die over en in mijn huid kruipen.

om tot zichzelf te komen.

Ik ben de dans met ze aangegaan.

Ze hebben

Ik noem ze: vogelmelodieën.

De bronzen beeldjes groeien nog steeds in mijn gedachten. Het zouden koninginnen, oervrouwen of godinnen kunnen zijn.

Ik wil ze nog sterker maken in hun monumentale vorm, al zijn ze maar 5 à 10 cm hoog, door hen de plaats te geven die hen toebehoort.

Ik schep de vorm

voorbij mijn gedachten.

Beelden.

Langzaam geef ik me over

aan de scheppende kracht van mijn handen.

Ze weten de weg waarheen het zal worden

moeiteloos en vol gratie.

Op dit moment zijn mijn beelden een deel van mijn wezen geworden, door sculptuur en gevoel vanuit 'wezenlijk bestaan' met elkaar te verbinden.

Smalte en breedte drukken zich uit in de vormgeving. Beeldtaal en woordtaal ontmoeten elkaar. Ik ontmoet mezelf en de wereld in mijn beelden.

De dag laat los

en

de avondzon

sluipt langzaam weg.

De nacht schrijft mijn verdriet.

De morgen

waarin

mijn minzame gedachten groeten blij het ochtendlicht

vrolijk die donkerte voorbij.

Ik leef als dag en nacht

waar avond en ochtend

me dichterbij

mijn waarachtige zelf brengen.

Momenteel ben ik bezig nog meer uit te lijnen. Het zijn fijne metalen draden van maximum 12 cm die de beweging van de dans uitbeelden, minimale bewegingen, abstractie en toch ook figuratief.

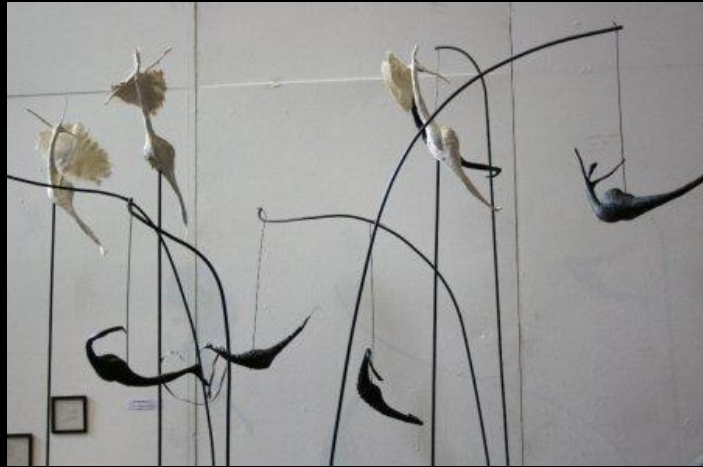
Ik vlieg de rivier voorbij.

Ik vlieg voorbij in de taal van de liefde

om leren lief te hebben zonder misverstanden.

in een wereld tussen jou en mij.

Ik blijf de rivier volgen

Mijn dank gaat naar 'De koning en de koningin' van Henry Moore en mijn leraar-begeleider Bart Decq.

Cecilia-Emma

Tekst: © Cecilia Croonen - © Foto's: Betty De Blay